

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

گزارشگران پورتال- افغانستان

۱۲ مارچ ۲۰۲۰

در افغانستان چه می گذرد؟

۴۷۶

یک شهر و دو «شهریار»: ۱۹ حوت ۱۳۹۸ یکی از مسخره ترین و ریشخند ترین روز های تاریخ سیاه خون و باروت افغانستان مستعمره – نیمه فیودالی رقم خورد. در این روز دو جرثومه ای که گذشته ای پر از وطنفروشی و خیانت در کارنامه های شان ثبت دارند، با دیده درائی و چشم پارگی در چند قدمی هم و در «ارگ ریاست جمهوری» مراسم «تحلیف» جداگانه برگزار کردند. در یک طرف "غنی احمدزی" که کمیسیون نامستقل «انتخابات» او را برنده اعلان کرد و در سمت دیگر "عبدالله عبدالله" که با گرفتن ۳۹ درصد آراء، در جایگاه دوم قرار گرفت.

در سمتی که غنی مراسم «تحلیف» برگزار کرد نماینده های کشور های خارجی و بادرانش جمع شده بودند و به گفته چوکره های غنی نزدیک به ۴ هزار نفر دعوت شده بودند، اما در سمتی که عبدالله مراسم «تحلیف» گرفته بود و خود را «رئیس جمهور» اعلان کرد جمع اندک داخلی که اکثریت آنها را اعضای تیم «ثبات و همگرایی» تشکیل می داد، شرکت کرده بودند.

جالب اینجاست که پس از اشغال افغانستان توسط امپریالیزم امریکا و شرکاء، در هیچ انتخابات «ریاست جمهوری» نیست که عبدالله عبدالله خود را کاندیدا نکرده باشد و جالبتر از آن این که در هیچ یک از این «انتخابات» ها چه در دوره رقابت با کرزی (این سر دسته نوکران) و چه در دوره رقابت با غنی هیچ گاه برنده «انتخابات» نگردیده، اما در هر دوره با دیده درائی و چشمپارگی عجیب دو پا را در یک موزه کرده که «من» برنده «انتخاباتم». احمق تر از همه آن تنظیم های جنایتکار جهادی اند که بار بار عبدالله را کاندیدای شان معرفی می کنند و هر بار این بدبخت به هر دلیلی که است شکست می خورد. هر چند ضرب المثل عام است که می گوید «شکست مادر پیروزیست»، اما با این همه شکستی که عبدالله در «انتخابات» خورده، بهتر آن است که این ضرب المثل تغییر بخورد و گفته شود که «شکست های پیهم انسان را عقده نمی و خر می سازد»، چنان که عبدالله را عقده نمی و خر ساخته است.

به هر حال توده های زجر دیده و ستم کشیده ما یک چیز را ثابت ساختند و آن این که «انتخابات» زیر سایه اشغال و با حضور درنده های اشغالگر امریکائی و غیر امریکائی معنی و مفهوم نداشته و اشتراک در چنین «انتخاباتی» ننگ ابدی است و اشتراک نهایت کم رنگ توده ها در «انتخابات» سال ۱۳۹۸ «ریاست جمهوری» سیلی محکمی بر روی جنایتکاران، وطنفروشان و مخصوصاً درنده های اشغالگر امریکائی و غیر امریکائی زد.

مذاکرات «صلح»، درنده های اشغالگر، طالب، داعش، دولت پوشالی و تنظیم های جنایتکار جهادی و تکنوکرات های

وطنفروش: مذاکرات به اصطلاح «صلح» نزدیک به یک و نیم سال بین وحوش جنایتکار و مزدور طالبی با درنده های اشغالگر امریکائی بالاخره منجر به امضای «موافقتنامه صلح» بین طالبان و امریکائیان گردید. در بخشی از این «موافقتنامه» آمده است که دولت پوشالی کابل ۵ هزار طالب را از زندان رها می کند. بحث «صلح» با طالبان جنایتکار و مزدور یک بحث پیچیده است و این از حقوق اولیه و انسانی توده های زحمتکش و ستمدیده ماست که بیشترین صدمه های جانی و مالی را از سوی این گروه منحوس، متعفن، مزدور و جاسوس دیده و این که چگونه باید این جنایتکاران را بپذیرند، موضوع جداگانه است. اما در رابطه به امپریالیزم امریکا، دولت پوشالی، جنایتکاران طالب و غیر طالب، تنظیم های جنایتکار جهادی، تکنوکرات های وطنفروش و بالاخره موضوع «صلح» باید به مسایل زیر پرداخته شود:

۱- امپریالیزم جنایتکار امریکا خالق جنایتکاران طالب و مزدور است و صلح با گروهی که خودش آن را زائیده، نزد توده های زحمتکش ما هیچ معنی و مفهومی ندارد.

۲- عامل تمامی بدبختی ها و بیچارگی های نزدیک به ۲۰ سال گذشته، درنده های اشغالگر امریکائی و غیر امریکائیست و هرچه زودتر باید به اشغال نقطه پایان بگذارد.

۳- وحوش جنایتکار و مزدور طالبی دست پرورده کشور های غدار پاکستان، ایران، روسیه، قطر و عربستان است و تا زمانی که این کشور ها دست از حمایت، تمویل و تجهیز این گروهک منحوس برندارند، هرگز این گروه نابود و متلاشی نمی گردد.

۴- دولت پوشالی کابل به حمایت امپریالیزم امریکا و شرکاء سرپا ایستاد شده و همین که اشغالگران خاک ما را ترک کنند، پوقانه این دولت می ترکد و این بر نیرو های مترقی، انقلابی، روشنفکران و آزادیخواهان است که با خروج درنده های اشغالگر زمینه را برای ایجاد یک دولت ملی – دموکراتیک فراهم ساخته و نگذارند تا یک بار دیگر کشور ما زیر دندان های خون آشام جهادی، طالبی و تکنوکراتی خرد و خمیر گردد.

۵- داعش پروژه بعدی امپریالیزم در افغانستان مستعمره – نیمه فیودالی پس از جنایتکاران طالب است که هیچ پایگاه توده ئی نداشته و به هیچ عنوان خلق آزادیخواه ما تحمل این اهریمنان را ندارد.

۶- ناگفته پیداست که به تاریخ ۲۲ نومبر ۲۰۲۰ انتخابات ریاست جمهوری در امریکا برگزار می گردد و «پیرخرفت» برای به دست آوردن آرای مردم امریکا پروسه «صلح» با طالبان را سرعت بخشیده و هرچه زودتر می خواهد که بخشی از نیرو های اشغالگر امریکائی را از افغانستان بیرون کند تا بتواند رأی مردم امریکا را در انتخابات آینده ریاست جمهوری امریکا به دست آورد و این خروج مقطعی و موقتی است و مطمئناً با شناختی که استراتژیست های امریکائی از این نقطه جهان «افغانستان» دارند، بدبختانه هرگز حاضر به ترک دایمی کشور ما نمی باشند، مگر این که فرزندان راستین میهن پوزه آنها را چنان به خاک ذلت بمالند که دیگر توان ایستادگی در افغانستان مطلقاً از آنها سلب گردد. - به امید آروز!